

Sygn. akt I NKRS 8/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z odwołania A. C.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2020 z dnia 9 czerwca 2020 r.

w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na

stanowisku sędziego wojskowego sądu okręgowego w Wojskowym Sądzie

Okręgowym w W., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 4,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 19 stycznia 2021 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z 9 czerwca 2020 r. nr (...)/2020 Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu wojskowego sądu okręgowego w Wojskowym Sądzie Okręgowym w W., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r. pod poz. 4, przedstawiono Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie S. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojskowego sądu okręgowego w

Wojskowym Sądzie Okręgowym w W. oraz postanowiono nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. C. i M. Ż. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojskowego sądu okręgowego w Wojskowym Sądzie Okręgowym w W..

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Wojskowym Sądzie Okręgowym w W. zgłosili się: A. C. – sędzia Wojskowego Sądu Garnizonowego w S., S. S. – sędzia Wojskowego Sądu Garnizonowego w G. oraz M. Ż. – sędzia Wojskowego Sądu Garnizonowego w W..

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych, przekazanych zespołowi w celu ich przygotowania do rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. 2019 r., poz. 84 ze zm.; dalej: u.KRS).

Podczas posiedzenia 9 marca 2020 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zapoznał się i przeanalizował zgromadzony materiał w sprawie, omówił kandydatury osób biorących udział w konkursie, stwierdził, że zgromadzone materiały w sprawie są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie, odbył naradę i przeprowadził głosowanie. Podczas głosowania członkowie zespołu Krajowej Rady Sądownictwa oddali głosy w następujący sposób: na A. C. oddano 1 głos „za”, nie oddano głosów „przeciw” i oddano 2 głosy „wstrzymujące się”; na S. S. oddano 1 głos „za”, 1 głos „przeciw” i 2 głosy „wstrzymujące się”; na M. Ż. oddano 0 głosów „za”, 1 głos „przeciw” oraz 3 głosy „wstrzymujące się”. W wyniku powyższego głosowania zespół nie rekomendował żadnego z kandydatów na wolne stanowisko sędziego wojskowego sądu okręgowego w Wojskowym Sądzie Okręgowym w W.. W ocenie zespołu kandydaci biorący udział w konkursie nie spełniają w wystarczającym stopniu wszystkich kryteriów wyboru na stanowisko sędziego wojskowego sądu okręgowego, określonych w art. 35 ust. 2 u.KRS. W uzasadnieniu stanowiska zespół podkreślił, że kandydaci posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe oraz otrzymali oceny kwalifikacji wskazujące, że

spełniają wymogi formalne. Natomiast same oceny kwalifikacji nie są na tyle jednoznacznie pozytywne, aby dawały rękojmię należytego wykonywania obowiązków przez kandydatów na stanowisku sędziego wojskowego sądu okręgowego.

Podjmując zaskarżoną uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 22 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. 2019 r. poz. 2216 ze zm.).

Dokonując oceny kandydatów, Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, opiniami przełożonych oraz opinią Kolegium Wojskowego Sądu Okręgowego w W.. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła również opinię Ministra Sprawiedliwości i Ministra Obrony Narodowej. Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła, że nie mogła uwzględnić poparcia udzielonego kandydatom przez Zgromadzenie Sędziów Sądów Wojskowych, z uwagi na wstrzymanie przez ten organ kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa nie podzieliła stanowiska zespołu i uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie sędziego S. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojskowego sądu okręgowego w Wojskowym Sądzie Okręgowym w W..

Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że S. S. posiada rozległą wiedzę, popartą dużym i zróżnicowanym doświadczeniem zawodowym, zdobytym podczas orzekania w wojskowym sądzie garnizonowym, w ramach długoletniej delegacji w sądzie powszechnym oraz podczas pełnienia funkcji administracyjnych na stanowisku prezesa w sądzie wojskowym. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że S. S. posiada „najdłuższe efektywne doświadczenie orzecznicze”, zaś kwalifikacje merytoryczne znajdują odzwierciedlenie w pozytywnej ocenie wykonywanej pracy.

W dalszej części zaskarżonej uchwały przedstawiono wykształcenie, doświadczenie zawodowe, w tym dotychczasowy przebieg kariery zawodowej, okresy delegowania i okresy pełnienia funkcji o charakterze administracyjnym, sporządzone oceny kwalifikacji oraz opinie o kandydatach zgromadzone w aktach sprawy.

W odniesieniu do S. S. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że w 1995 r. uczestnik ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. W 1999 r. po odbyciu aplikacji sądowej, złożył wojskowy egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym bardzo dobrym. Następnie został powołany na stanowisko asesora sądu wojskowego w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w S.. W 2001 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego w S.. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła, że od 2002 r. uczestnik pełnił obowiązki Zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w Z.. W latach 2005 - 2018 pełnił funkcję Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w G.. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła również, że od 2010 r. uczestnik prowadził zajęcia dydaktyczne dla lekarzy wojskowych orzekających w sądach wojskowych, a w latach 2016 - 2017 prowadził zajęcia dydaktyczne w (...) Wyższej Szkole Humanistycznej z zakresu prawa rodzinnego i opiekuńczego. Natomiast w latach 2015 – 2019 był delegowany do pełnienia czynności orzeczniczych w Sądzie Rejonowym w G., które wykonywał w II i IX Wydziale Karnym. Zgodnie z oceną kwalifikacji uczestnik posiada szeroką wiedzę prawniczą. Merytoryczny poziom jego orzecznictwa nie budzi zastrzeżeń, czego przejawem jest poziom stabilności wydanych przez niego rozstrzygnięć. Uczestnik sprawnie podejmuje czynności w powierzonych mu sprawach, należycie organizuje swoją pracę, jest efektywny i skrupulatny oraz doskonali swoje umiejętności zawodowe. W konkluzji sędzia wizytator pozytywnie ocenił kandydaturę uczestnika na stanowisko sędziego wojskowego sądu okręgowego. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła również pozytywną opinie Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w G. oraz Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w G. o uczestniku.

Odnosząc się do kandydatury odwołującego Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że odwołujący w 1995 r. ukończył wyższe studia prawnicze

na Uniwersytecie (...) z oceną dostateczną, uzyskując tytuł magistra. W 1993 r. odwołujący był zatrudniony na stanowisku specjalisty ds. organizacyjno-prawnych i gospodarczych w zarządzie komisarycznym Przedsiębiorstwa P. w S., następnie odbywał szkolenie w Szkole Podchorążych Rezerwy przy Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Pancernych w P.. W 1994 r. odbył praktykę dowódczą na stanowisku dowódcy plutonu piechoty w jednostce wojskowej w S. oraz był zatrudniony na stanowisku radcy w Delegaturze Ministerstwa Przekształceń Własnościowych w S.. W 1994 r. został powołany do zawodowej służby wojskowej pełnionej jako służba stała na stanowisku aplikanta w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w S.. W 1996 r. po odbyciu aplikacji sądowej złożył wojskowy egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym dostatecznym. Następnie został powołany na stanowisko asesora sądu wojskowego w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w S.. W 1999 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego w S.. Od 4 maja do 31 października 2004 r. oraz od 1 września 2010 r. do 28 lutego 2011 r. był delegowany do pełnienia czynności orzeczniczych w Sądzie Okręgowym w S.. Od 2004 r. został powołany na stanowisko zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w S.. W 2009 r. ukończył studia podyplomowe z zakresu prawa karnego z oceną bardzo dobrą. Od 30 marca 2015 r. do 29 marca 2016 r. oraz od 1 sierpnia 2016 r. do 16 marca 2018 r. był delegowany do pełnienia czynności administracyjnych na stanowisku głównego specjalisty w Ministerstwie Sprawiedliwości. W 2018 r. został powołany do pełnienia funkcji zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego w W. i delegowany do orzekania w tym sądzie na okres 4 lat. Zgodnie z oceną kwalifikacji odwołujący posiada wysoki poziom wiedzy prawniczej, podnosi swoje umiejętności zawodowe, cechuje go zaangażowanie, sumienność i skrupulatność. Odwołujący osiąga bardzo dobre wyniki w pracy, w tym wysoką stabilność wydawanych orzeczeń. W konkluzji sędzia wizytator pozytywnie ocenił kandydaturę odwołującego na stanowisko sędziego wojskowego sądu okręgowego. Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę pozytywne opinie Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego w P. oraz Dyrektora Departamentu Nadzoru Administracyjnego w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła doświadczenie zawodowe i kwalifikacje zawodowe pozostałych członków postępowania nominacyjnego. Oceniając pozostałych kandydatów biorących udział w konkursie Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła ich kwalifikacje zawodowe, uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego wojskowego sądu okręgowego, jednak biorąc pod uwagę wszystkie kryteria wyboru, nie okazali się kandydatami lepszymi niż osoba przedstawiona z wnioskiem o powołanie.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że A. C. nie prowadził działalności dydaktycznej, przez okres blisko 3 lata nie wykonywał faktycznie czynności orzeczniczych z uwagi na delegację do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości. W okresie pracy orzeczniczej nie poszerzał swoich kompetencji w ramach delegacji do pełnienia czynności sędziego sądu powszechnego w tak dużym wymiarze, jak kandydat przedstawiony z wnioskiem o powołanie (sędzia A. C. - łącznie tylko przez 1 rok, z kolei sędzia S. S. przez 4 lata). Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że w jej ocenie delegacja sędziego sądu wojskowego do orzekania w sądzie powszechnym pozwala na zdobycie większego i bardziej zróżnicowanego doświadczenia zawodowego.

Na posiedzeniu Rady 9 czerwca 2020 r. na odwołującego oddano 7 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”. Natomiast na rekomendowanego oddano 10 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się”.

Powyższa uchwała Krajowej Rady Sądownictwa została zaskarżona przez sędziego A. C. odwołaniem datowanym na 15 lipca 2020 r., wniesionym w dniu 20 lipca 2020 r. bezpośrednio do Sądu Najwyższego. Autor odwołania zaskarżył przedmiotową uchwałę w całości i wniósł o jej uchylenie i zasądzenie zwrotu kosztów według norm przepisanych. Autor odwołania zarzucił zaskarżonej uchwale naruszenie przepisów o postępowaniu, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 398 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS) w postaci: art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 2-3 u.KRS poprzez „dokonanie oceny kandydatury skarżącego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Krajowej Radzie Sądownictwa oraz dokonanie

tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącego i konkurujących z nim kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojskowego sądu okręgowego innego niż skarżący uczestnika oraz brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie”.

W uzasadnieniu odwołania odwołujący wskazał, że Krajowa Rada Sądownictwa nie uwzględniła okoliczności, że pomimo delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości posiada dłuższe doświadczenie zawodowe orzekając w sądzie garnizonowym i doświadczenie organizacyjno - administracyjne. Odwołujący zaznaczył, że okres delegacji nie zalicza się do stażu orzeczniczego, jednak sam fakt delegowania i przerwy w orzekaniu nie może dyskwalifikować kandydata. Odwołujący podniósł również, że od ponad dwóch lat orzeka na delegacji w Wojskowym Sądzie Okręgowym w W., gdzie rozpoznaje sprawy w pierwszej i drugiej instancji, co zostało pominięte przy ocenie kandydata. Natomiast okres delegacji wpłynął na rozwój zawodowy, w szczególności w dziedzinie organizacyjno – administracyjnej. Ponadto odwołujący wskazał, że był również na rocznej delegacji w Sądzie Okręgowym w S. w II Wydziale Karnym Odwoławczym. W motywach odwołania jego autor odniósł się również do działalności dydaktycznej kontrkandydata, która w jego ocenie nie ma żadnego zastosowania w pracy orzecniczej sędziego okręgowego w sprawach karnych. Natomiast nie wykazano w jaki sposób praca dydaktyczna przekłada się na znaczenie dla praktyki. Odwołujący podniósł również, że pominięto okoliczność ukończenia podyplomowych studiów z prawa karnego. Nadto odwołujący zaznaczył, że w wyniku głosowania Kolegium nie otrzymał żadnego głosu „przeciw” przy takiej samej ilości głosów „za”, co nie tylko dotyczy kwalifikacji kandydata, ale również o stopniu jego akceptacji przez środowisko zawodowe.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o odrzucenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada

Sądownictwa podniosła, że odwołanie nie zostało złożone w ustawowym terminie. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa nie jest skutecznie złożone odwołanie wniesione bezpośrednio do Sądu Najwyższego, z pominięciem Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa w takim przypadku datą wniesienia odwołania jest data przekazania przez Sąd Najwyższy pisma procesowego Przewodniczącemu Krajowej Rady Sądownictwa. Krajowa Rada Sądownictwa zaznaczyła, że każdy inny sposób złożenia odwołania jest niedopuszczalny w świetle jednoznacznego przepisu ustawy. Krajowa Rada Sądownictwa zaznaczyła również, że odwołujący został pouczone o trybie i terminie wniesienia odwołania.

W piśmie z 11 września 2020 r. wyjaśnienia w sprawie złożył sędzia S. S., który brał udział w postępowaniu nominacyjnym zakończonym zaskarżoną uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa. W odpowiedzi na odwołanie wniósł o odrzucenie odwołania jako złożonego po terminie. Natomiast z ostrożności procesowej, w sytuacji nieuwzględnienia wniosku, wniósł o oddalenie odwołania. W opinii uczestnika odwołanie stanowi polemikę z prawidłowo dokonаныmi ustaleniami. Odwołujący nie wykazał w odwołaniu, aby zaskarżona uchwała naruszała prawo materialne lub procesowe. Natomiast stanowi – zdaniem uczestnika – subiektywną ocenę własnej kandydatury. Zdaniem uczestnika Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła doświadczenie zawodowe odwołującego w orzekaniu w sądzie garnizonowym oraz pracę w administracji. Uczestnik wskazał przy tym, że Krajowa Rada Sądownictwa nie uznała, że – jak twierdzi odwołujący – „sam fakt delegowania i przerwy w orzekaniu” dyskwalifikuje kandydata w ogłoszonym konkursie, lecz istotniejsze jest „efektywne doświadczenie orzecznicze”. Uczestnik zauważył, że wbrew twierdzeniom odwołującego Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła opinię wystawioną przez Dyrektora Departamentu Nadzoru Administracyjnego w Ministerstwie Sprawiedliwości oraz okoliczność ukończenia studiów podyplomowych z zakresu prawa karnego. Zdaniem uczestnika odwołujący zdaje się deprecjonować pracę uczestnika na delegacji w Sądzie Rejonowym w G. w sprawach o wykroczenia. Uczestnik wyjaśnił, że orzekał przez okres dwóch lat w wydziale karnym, następnie przez kolejne dwa lata z uwagi na trudną sytuację kadrową w sekcji do spraw wykroczeń. Ponadto uczestnik podniósł, że wbrew

twierdzeniom odwołującego, był delegowany przez okres trzech miesięcy do orzekania w Sądzie Okręgowym w P.. Natomiast ocena odwołującego dotycząca zaangażowania uczestnika w działalność naukową ukazuje niewiedzę odwołującego w zakresie zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym przed wojskowym sądem lekarskim przepisów postępowania karnego. Uczestnik podniósł również, że odwołujący nie kwestionuje prawidłowości oddania głosów przez członków Krajowej Rady Sądownictwa, a jedynie podkreśla istotność głosowania na kolegium.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego wyłącznie z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem. Kognicja Sądu Najwyższego obejmuje uchwały podejmowane przez Krajową Radę Sądownictwa w sprawach należących do jej kompetencji, w tym uchwał na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS w przedmiocie rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalony należy uznać pogląd, że zakres kontroli przez Sąd Najwyższy ogranicza się wyłącznie do badania uchwały pod kątem ewentualnej sprzeczności z prawem. „(...) Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego, a tym bardziej jego kontrkandydatów (...) kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata i procedur związanych z oceną kandydatury (...), czy w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (...) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne.” (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Ponadto Sąd Najwyższy nie bada również trafności wyboru dokonanego przez Krajową Radę Sądownictwa (por. m.in.: wyrok Sądu

Najwyższego z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; wyrok Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2016 r., III KRS 8/16; wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Zakres kontroli Sądu Najwyższego obejmuje badanie uchwały z punktu widzenia ewentualnego naruszenia przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14; wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2014 r., III KRS 17/14).

Podsumowując powyższe, kontrola Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie ma wyłącznie charakter formalny, obejmuje badanie zaskarżonej uchwały pod kątem zastosowania przez Krajową Radę Sądownictwa określonych przez prawo kryteriów i procedur postępowania. Jak również pod kątem stosowania przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów oceny poszczególnych kandydatów i procedur postępowania związanych z tą oceną (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2015 r., III KRS 50/15). W wypadku dochowania przez Krajową Radę Sądownictwa ustawowych procedur, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny kryteriów, które Krajowa Rada Sądownictwa uznała za decydujące przy rekomendowaniu danej osoby na urząd sędziego, w szczególności gdy poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury czy przekroczenie granic swobodnego uznania (m.in. Wyrok Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2020 r., I NO 155/19).

Odnosząc powyższe uwagi do rozpoznawanej sprawy Sąd Najwyższy nie podzielił zarzutów odwołującego zawartych w odwołaniu. Zdaniem Sądu Najwyższego za nieuzasadniony należy uznać zarzut w postaci naruszenia art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 2-3 u.KRS.

W myśl art. 33 ust. 1 u.KRS w sprawach indywidualnych Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Wbrew twierdzeniom odwołującego, analiza uzasadnienia zaskarżonej uchwały potwierdza, że Krajowa Rada Sądownictwa w sposób wszechstronny i wnikliwy zbadała materiały zgromadzone w sprawie oraz rozważyła okoliczności sprawy. Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła, że

uczestnicy postępowania nominacyjnego spełniają wymagania formalne i uzyskali pozytywne oceny kwalifikacji zawodowych, co w konsekwencji czyni ich kandydatami porównywalnymi. W treści uzasadnienia w sposób szczegółowy przedstawiono istotne cechy wszystkich kandydatów biorących udział w postępowaniu nominacyjnym. Następnie przedstawiono charakterystykę uczestnika oraz przesłanki, którymi Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się podejmując rozstrzygnięcie w przedmiocie przedstawienia jego wniosku o powołanie do pełnienia urzędu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Dalej dokonano porównania kwalifikacji pozostałych kontrkandydatów. Sąd Najwyższy podtrzymuje przy tym pogląd, że nie jest konieczne „szczegółowe porównanie każdego z każdym, tak żeby ważne były cechy kandydata przedstawionego z każdym z tych kandydatów, którzy nie przeszli procedury z pozytywnym skutkiem” (wyrok Sądu Najwyższego z 30 lipca 2019 r., I NO 20/90). Wbrew twierdzeniom odwołującego Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła okoliczność delegowania odwołującego do orzekania w Wojskowym Sądzie Okręgowym w W. oraz ukończenie studiów podyplomowych z prawa karnego, co zostało wyraźnie wskazane w uzasadnieniu uchwały. Natomiast Krajowa Rada Sądownictwa za kryterium rozstrzygające przyjęła w szczególności doświadczenie zawodowe w postaci orzekania w sądzie powszechnym. Powyższe kryterium ma charakter ustawowy i obiektywny. Wobec powyższego nie można zgodzić się z odwołującym, że Krajowa Rada Sądownictwa dokonała oceny kandydatur w sposób dowolny, sprzeczny ze zgromadzonym materiałem oraz z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji kandydatów.

Art. 35 u.KRS określa kryteria, jakie Krajowa Rada Sądownictwa bierze pod uwagę w postępowaniu nominacyjnym. Zgodnie z nim zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Z treści uzasadnienia uchwały jednoznacznie wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa przy podejmowaniu decyzji uwzględniła ustawowe przesłanki wymagane dla postępowania nominacyjnego, kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym

kandydatów, posiadając przy tym pełną wiedzę o przebiegu ścieżki zawodowej zarówno odwołującego się, jak i pozostałych kontrkandydatów. Zatem należy uznać, że Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się racjonalnymi i obiektywnymi kryteriami oceny kandydatów. Natomiast uznanie ich za niewystarczające do rekomendowania odwołującego się na stanowisko sędziego wojskowego sądu okręgowego nie oznacza, że nie zostały wzięte pod uwagę przez Krajową Radę Sądownictwa. Subiektywna ocena odwołującego się co do przesłanek, którymi kierowała się Krajowa Rada Sądownictwa nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy odwołania. Uczestnicy postępowania nominacyjnego w zakresie poszczególnych kryteriów charakteryzowali się porównywalnymi kwalifikacjami. Dlatego brak jest podstaw do twierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa zastosowała niejasne i niejednolite kryteria selekcyjne dla wszystkich kandydatów. Odwołujący podniósł, że posiada dłuższe doświadczenie zawodowe orzekając w sądzie garnizonowym i doświadczenie organizacyjno - administracyjne. Przyjmuje się, że rozstrzygnięcie jest wynikiem całościowej oceny poszczególnych kandydatów wynikającej z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 30 lipca 2019 r. I NO 20/19; wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2014 r. III KRS 36/14; wyrok Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10). Odnosząc się do zarzutów odwołującego dotyczących oceny znaczenia okresów delegacji w innych sądach lub Ministerstwie Sprawiedliwości oraz działalności dydaktycznej uczestnika należy zauważyć, że to rolą Krajowej Rady Sądownictwa jest weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów i ich ocena w zależności od charakteru i stopnia przydatności do pełnienia urzędu sędziego. Również w tym przypadku Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do oceny kryteriów, które Krajowa Rada Sądownictwa uznała za decydujące.

Odnosząc się natomiast do kwestii podniesionej przez Krajową Radę Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie, dotyczącej wniesienia odwołania po upływie ustawowego terminu należy zaznaczyć, że była ona już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Wniesienie w terminie odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa bezpośrednio do Sądu Najwyższego z pominięciem Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa nie rodzi ujemnych skutków procesowych dla odwołującego się (wyrok Sądu Najwyższego z 30 października

2019 r., I NO 132/19). Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd, że art. 398⁵ § 1 k.p.c. nie znajduje zastosowania w postępowaniu z odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa. Również w literaturze przyjmuje się, że przepisy o skardze kasacyjnej mają odpowiednie zastosowanie do postępowania odwoławczego (T. Ereciński, *Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz*, [w:] J. Gudowski (red.), Warszawa 2009).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji.